

ת"פ 66343/12/19 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 66343-12-19 מדינת ישראל נ' פלונית
בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דקלה נחום, תביעות ש"י
נגד
פלונית
ע"י ב"כ עו"ד אחמד עואודה
המאשימה
הנאשמת

גרסה מותרת בפרסום ללא פרטים מזהים

הכרעת דין

בהתאם להוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אני מודיע כי מצאתי לזכות את הנאשמת מכל המיוחס לה.

כתב האישום

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום שעניינו עבירות אלימות במשפחה. בזמנים הרלבנטיים היו הנאשמת והמתלון נשואים זה לזה והתגוררו סמוך לירושלים. כיום השניים גרושים ולהם שני ילדים, שניהם בני נוער. **מהאישום הראשון** עולה, כי ביום 2.10.2019 במהלך נסיעה ברכבם, בו נהג המתלון, התגלע ויכוח בין בני הזוג. באותן נסיבות צבטה הנאשמת את המתלון בפטמה ומשכה אותה, ובהמשך הכתה אותו בצווארה עם ידה. בגין כך הואשמה בעבירה של **תקיפת סתם של בן זוגה**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (**חוק העונשין**). **מהאישום השני** עולה, כי כחודש וחצי לפני האירוע נשוא האישום הראשון, במהלך ויכוח בין בני הזוג בביתם, שאל המתלון את הנאשמת: "למה את מתנהגת ככה" תוך שסימן עם ידיו. בתגובה, נשכה הנאשמת את המתלון באצבעו. גם כאן הואשמה בביצוע עבירה של **תקיפה סתם של בן זוגה**. באישום השלישי מתואר, כי ביום 14.6.2019 עת שהו בני הזוג בביתם, זרקה הנאשמת פמוט מפלסטיק קשיח לעבר המתלון. הפמוט פגע ברצפה ליד רגלי המתלון והתנפץ, וחלקים ממנו פגעו בעינו הימנית של המתלון, שנזקק לטיפול רפואי. בגין כך הואשמה הנאשמת ב**תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בן-זוגה**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, ו**בהיזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק.

תשובת הנאשמת לאישום ושמיעת הראיות בתיק

הנאשמת כפרה במיוחס לה. הסינגור הסכים להגיש את הודעת הנאשמת ואת המסמך הרפואי הנוגע לחבלתו של

המתלונן. הסניגור טען כבר בתחילת הדרך, כי נפל פגם בחקירתה של הנאשמת, ילידת אתיופיה, שלא נחקרה בשפת אמה, אמהרית, אלא בעברית, אך לא טען טענת זוטא. עוד טען הסניגור למחדלי חקירה, לחקירה חד-כיוונית לרעתה של הנאשמת, ולמחדלי חקירה. כמו-כן טען לזוטי דברים.

ביום 16.3.2021 שמעתי את הראיות בתיק. במסגרת זו העיד המתלונן והעידה הנאשמת. הוגשו בהסכמה הודעות המתלונן וכן מספר מזכרים שערכו חוקרים בתיק. כמו כן הוגש מסמך רפואי הנוגע לחבלה בעינו של המתלונן. הצדדים סיכמו טיעוניהם בעל-פה בסיום הדיון ודחיתי את המשך הדיון להשמעת הכרעת הדין.

רקע עובדתי שעליו אין מחלוקת

אין מחלוקת, כי בני הזוג היו נשואים כ-14 שנה ולהם שני ילדים משותפים, שניהם בגיל הנעורים. לפני כחודשיים התגרשו בני הזוג, הנאשמת והילדים נותרו להתגורר בבית המשפחה, והמתלונן מתגורר בינתיים בבית אמו במישור החוף. עובר להגשת התלונה נגד הנאשמת, היא עבדה כסייעת בגן ילדים, ופוטרה בעקבות התיק שנפתח בעקבות הגשת התלונה. המתלונן עובד כיום כנהג תחבורה ציבורית, אך טרם האירועים לא עבד במשך תקופה ארוכה, בין היתר בשל משבר הקורונה (עמ' 7 ש' 13 - 16). עוד אין מחלוקת, כי דרכם הזוגית של השניים לא הייתה סוגה בשושים והם הרבו לריב ולהתווכח. המשבר ביניהם החמיר לאחר שהמשפחה עברה מבית שכור בירושלים, לבית אותו רכשו בני הזוג בישוב הסמוך לירושלים ובגין כך נטלו משכנתא. המתלונן נטל את כל ימי חופשתו השנתית מהעבודה כדי לשפץ את הבית (עמ' 11, ש' 32; עמ' 24, ש' 11 - 12). בני הזוג העידו, כי בניגוד לציפיות לכך שהמעבר לביתם החדש אותו מימנו בכספם ובכספי משכנתא, יפתח פרק חיובי ושמח בחייהם, לא כך היה, והמחלוקות שביניהם גברו (עמ' 13, ש' 12 - 13; עמ' 27, ש' 11-14). ברגעי שיא שליליים, נהג המתלונן לעזוב את ביתם המשותף לא פעם, ועבר להתגורר אצל אמו, עד שוך זעם, אז חזר לבית המשפחה (עמ' 10, ש' 24). בסופו של דבר, למרות ניסיונות להשכין שלום בית, הדבר לא צלח ובני הזוג התגרשו. אין גם חולק, שהן המתלונן והן הנאשמת נהגו להתווכח בקול רם, תוך הטחת עלבונות זה בזה.

ביום האירוע הראשון, 2.10.2019, התלונן המתלונן נגד הנאשמת ונגבתה הודעתו (נ/1). לאחר כשמונה חודשים, ביום 7.6.2020, ביקש המתלונן לחזור בו מתלונתו, ואף מסר הודעה ברוח זו בתחנת המשטרה (נ/2). כשנשאל מדוע ביקש לבטל את התלונה אמר: "אני רוצה שקט ממנה" (נ/2, ש' 8), אך יחד עם זאת עמד מאחורי הודעתו הראשונה ומסר, כי המתלוננת אכן הכתה אותו (נ/2, ש' 10). כשנשאל אמר המתלונן, כי הנאשמת לא איימה עליו לבטל את התלונה, אלא ביקשה זאת ממנו כדי שהדבר לא יפגע בעבודתה (נ/2, ש' 11 - 16).

חשוב לציין, כי בחודש אוגוסט 2020 הגישו בני הזוג תלונות הדדיות על אלימות. התלונות נסגרו הדדית מחוסר ראיות, ולא נפתחו תלונות נוספות מלבד התלונה שהובילה להגשת כתב האישום נגד הנאשמת שלפניי (עמ' 37, עמ' 18 - 20).

דיון והכרעה

עבירות אלימות במשפחה מתבססות בדרך כלל על עדות יחידה - עדות הקורבן מול עדות המתלונן. במצב זה של "גרסה מול גרסה" מחויב בית המשפט לבסס את התרשמותו מהעדויות שהושמעו לפניו ולנמקה בפירוט, כנדרש בסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1981. ראו גם: ע"פ 4629/09 פלוני נ' מ"י (מיום 18.11.2009) בפסקה 33.

לאחר ששמעתי את עדותו הארוכה של המתלון ושמעתי את הנאשמת, סברתי שיש להעדיף את עדותה של הנאשמת על-פני עדות המתלון. הרושם שהתקבל מעדות המתלון הוא, כי העיד בחצי פה, לא דיבר באופן יזום על פרטים שעלולים לחשוף צללים לגביו, ולא ידע להסביר באופן שיאפשר לי לרדת לסוף דעתו, מה היה הגורם שהוביל להגשת התלונה דווקא באותו עיתוי.

ראשית, טענתו של המתלון, כי הנאשמת "תמיד חיפשה" אותו (עמ' 8, ש' 24) אינה מתיישבת עם גרסתה של הנאשמת, כי חיפשה כל העת שלום בית וניסתה לפייס את המתלון גם באמצעות הבאת בני משפחה שיפייסו ביניהם (עמ' 25, ש' 33 - עמ' 26, ש' 1), דברים שאישר המתלון בעדותו לפניי (עמ' 10, ש' 14). בהקשר זה, כשעומת המתלון עם העובדה שנהג לעזוב מפעם לפעם את הבית התגונן ואמר: "לא כל כמה פעמים הולך ובא, כשהאווירה לא נעימה הולך" (עמ' 10, ש' 24). לטענתו של המתלון, "כשהלכתי, לא הלכתי סתם, לשמור על עצמי ממנה, ככל שהאווירה לא טובה, אני לוקח את הרגליים והולך" (שם, ש' 14-13). בהקשר זה התמונה המתקבלת היא, כי בעוד המתלוננת עשתה מאמצים לשמור על שלום בית, הלך המתלון והתרחק. הדבר מבסס לכאורה מניע להגיש נגד הנאשמת תלונה, מתוך מטרה לסיים את מערכת היחסים תוך מציאת "צידוק חיצוני" לכך. בהינתן מסקנה זו, יש לבחון בשבע עיניים את דבריו של המתלון.

שנית, המתלון נטה להמעיט מתרומתו למערכת היחסים הסבוכה, ורק כאשר עומת עם הטענה שקילל את הנאשמת וכינה אותה "שרמוטה" הגיב בחוסר רצון ואמר: "כשבן אדם מדבר עלי אני תמיד מחזיר לו באותה מידה שאמר לי משהו..." וכן כי "גם היא אמרה לי. יצא מהמילים שלי אחרי שאמרה לי דברים שאני לא יכול להגיד כאן..". (עמ' 12, ש' 18 - 24). כשנשאל האם תקף המתלון את הנאשמת (כשמוסכם שהוגשו תלונות הדדיות שנסגרו מחוסר ראיות), סירב להשיב, וטען שאין מדובר בדברים רלבנטיים (עמ' 23, ש' 14 - 15). נדמה שהדברים מדברים בעד עצמם, והרושם הוא שהמתלון מגלה טפח ומכסה טפחיים.

שלישית, המתלון הודה למעשה, כי גילה אובססיות ויחס חשדני כלפי הנאשמת וחשד שהיא בוגדת בו עם אחר: "לא נתנה לי תשובות [לגבי החשדות שהטיח בה - תוספת שלי]. דיברתי אתה בנסיעה. לא סגרנו בתוך הבית, **תמיד היא מתחמקת ממני מזה...**" (עמ' 13, ש' 11 - 13). וכן: "היא עושה דברים נסתרים בגלל זה לא רצתה לגלות ולא שכנעה אותי" (עמ' 15, ש' 1).

רביעית, סתירות פנימיות בגרסתו של המתלון, כפי שאעמוד עליהן ביחס לאישום הראשון ולאישום השלישי.

דיון באישום הראשון

כזכור, באותו אישום תואר, כי השניים התווכחו בעת נסיעה על אודות חשבונות פייסבוק של הנאשמת, שלגביהם עימת אותה המתלון. בעת הויכוח והנסיעה נטען כי הנאשמת צבטה את המתלון בפטמה ומשכה אותה, ובהמשך היכתה אותו בצווארו.

אין מחלוקת, כי בין השניים נתגלע ויכוח חריף, שבו עימת המתלון את הנאשמת עם הטענה, כי יש לה שלושה חשבונות פייסבוק. הנאשמת הכחישה את הדברים והסבירה למתלון מדוע פתחה שניים, וטענה בתוקף כי אין לה חשבון שלישי (עמ' 8, ש' 1 - 3; עמ' 24, ש' 26 - 28). אין מחלוקת כי המתלון לא האמין לה, אך קיימת מחלוקת לגבי מה שאירע

בהמשך והביא לירידת הנאשמת מן הרכב.

המתלונן טען בהודעתו נ/1 כך: "... והיא התעצבנה עלי ותפסה אותי עם היד שלה בחזה ומשכה אותו בכוח ונתנה לי מכה בצוואר עם היד... ועד עכשיו כואבת לי פיטמה. ואני לא יכולתי לעשות כלום כי נהגתי וכשעלינו עד גבעה הצרפתית עברתי מתחת לגשר ואחרי הגשר איפה שרמזור לדרך הישנה לפסגת זאב עצרתי את האוטו ואמרתי שתעוף ממני והיא ירדה מהאוטו" (נ/1, ש' 6 - 9). בעדותו לפניי חזר על הדברים ואולם ציין, כי "אמרה לי תעוף מפה ויצאה מהאוטו" (עמ' 8, ש' 5). בהמשך הדגים כיצד משכה לו הנאשמת בחזה ובפוטמה הימנית. בחקירתו הנגדית טען המתלונן, כי מעשי הנאשמת גרמו לו לכאבים ולאודם, אך "לא היו שריטות" (עמ' 14, ש' 6) וטען שלא ראה את האדמומיות רק אחרי שהיה בתחנה, ולכן לא הראה לשוטר (שם, ש' 9 - 10). ואכן במשטרה לא מסר המתלונן כי נגרמה לו אדמומיות או חבלה כלשהי כתוצאה מן האירוע.

לעומתו, אישרה הנאשמת את דבר הוויכוח הסוער וטענה, כי "עשיתי ככה עם הידיים שלי אז ייתכן ששרטתי אותו (הערת חוקר: הנדון מדגימה לי תנועה של ידיים מלמעלה למטה כאשר כף כפות הידיים כלפי מטה)" (ת/2, ש' 12 - 13) ובהמשך אמרה: "כן עשיתי ככה עם הידיים וצעקתי אבל לא משכתי אותו ולא הרבצתי לו" (שם, ש' 16). לדברי הנאשמת, היא דרשה מהמתלונן שיוריד אותה מהרכב, ולכן עצר והיא ירדה ממנו (שם, ש' 9). היא חזרה על גרסתה לפניי ואף הדגימה את תנועות הידיים (עמ' 24, ש' 26 - 33).

המתלונן עומת בחקירתו הנגדית עם גרסת המתלוננת ואישר, בניגוד לגרסתו במשטרה, כי היא זו שאמרה לו: "תעוף לי" (עמ' 16, ש' 32) ולפני כן אמר: "אמרה תעוף כשירדה פשוט פחדתי שלא תפלוט לי [תצא מהרכב בזמן נסיעה-תוספת שלי] ותרד ועצרתי בתחנה" (שם, ש' 30).

לטעמי, גרסתה של הנאשמת הגיונית יותר, בכך שדרשה מן המתלונן שיוריד אותה, וכן ירדה מהרכב, ולא כפי שטען (וסתר את עצמו) המתלונן. בנוסף, מהתרשמות בלתי אמצעית מהנאשמת ניתן לומר, כי היא אשה נמרצת ואסרטיבית המרבה לדבר בקול רם ובלווית תנועות ידיים גדולות. לכן הדגמתה, הן במשטרה והן לפניי, את הדרך שבה הניעה את ידיה ברכב הגיונית יותר בעיניי מאשר טענת המתלונן כי אחזה בחזהו וצבטה אותו. לא רק זאת, אלא שהמתלונן טען כי נגרמה לו אדמומיות. גם אם הדבר נתגלה לו לאחר מסירת עדותו במשטרה, מדוע לא שב למשטרה להראות את החבלה, או מדוע לא צילם את האדמומיות ושלח לתחנה, כפי שעשה לטענתו ביחס לאירוע הנשיכה? בהקשר זה, טענותיו אינן מתיישבות זו עם זו, ולכן סתירה זו, והחסר הראייתי, פועלים להחליש את גרסתו. מעבר לכך, לא שמעתי דבר השולל את היגיון הגרסה של הנאשמת, ובהיותה הגיונית וסבירה, די בכך כדי לבסס ספק סביר.

אשר לטענה בדבר הכאת המתלונן בצוואר או בעורף - אין לטענה זו על מה לסמוך נוכח גרסת הנאשמת, מה גם שטענה זו נטענה באופן אגבי ולקוני על ידי המתלונן (נ/1, ש' 7), והיא אינה מתיישבת עם הדגמתה של הנאשמת.

בנוסף, טען המתלונן כי אירוע זה הוא שהביא אותו להתלונן במשטרה, לכאורה משום שהגיעו מים עד נפש. אלא שלא נתקבל הסבר סביר ו"בזמן אמת" לעיתוי הגשת התלונה. ראשית, המתלונן לא נשאל בחקירתו במשטרה מדוע בא להתלונן דווקא עכשיו, אלא נשאל האם זו התלונה הראשונה שהגיש. בתגובה לכך השיב בחיוב ומסר תלונות לגבי אירועים נוספים (נ/1, ש' 10 - 13). שנית, גרסתו הכבושה של המתלונן לפניי, לפיה הגיש את התלונה, כיוון שהתנהגותה של הנאשמת סיכנה לא רק אותו אלא את משתמשי הדרך, משום שתקפה אותו בשעה שנהג ברכב וכמעט סטה ממסלולו (עמ' 9, ש' 8 - 11), היא גרסה מאוחרת, שלא בא זכרה בהודעתו במשטרה, ואין בה לשכנע כי מדובר בטענה כנה, משום שלא ניתן הסבר סביר מדוע נכבשה ולא נאמרה בהזדמנות הראשונה.

לכן, אני מזכה את הנאשמת מאישום זה, מחמת הספק.

דיון באישום השני

באישום זה מיוחס לנאשמת, כי נשכה את המתלונן בעת ויכוח שהתגלע בביתם. לא נטען בכתב האישום, כי נגרמה חבלה כלשהי כתוצאה מכך.

באשר לאישום זה טען המתלונן בהודעתו במשטרה: "לפני **כחודש וחצי** היא נשכה אותי באצבע בבית שלנו כאשר היא צרחה עלי ואני אמרתי לה 'למה את מתנהגת ככה?' שאלתי אותה עם סימני היד ואז היא פשוט נשכה לי את האצבע..." (נ/1, ש' 13 - 14). גם בעדותו לפני מסר המתלונן פרטים לקוניים: "... מזה הויכוח הגיע, התחילה לצרוח ונשכה אותי, שתקתי..." (עמ' 8, ש' 27 - 28). בעת חקירתו הנגדית ציין המתלונן כי "היה סימן באצבע ולא ירד דם" (עמ' 18, ש' 16), כאשר מידע זה לא עלה כלל בהודעתו במשטרה. עוד סיפר כי האירוע אירע במטבח (שם, ש' 23). בחקירתו הנגדית אמר המתלונן כי דיבר עם ידיו והיה צמוד לנאשמת בשעה שדיבר והניע את ידיו (תוך שהדגים) ואז נשכה אותו והוא צילם (את אצבעו) אך התמונה נשארה בטלפון ישן שהספיק להחליף. המתלונן גם ציין כי האירוע אירע זה **חצי שנה** לפני האישום הראשון (עמ' 19, ש' 16 - 18).

הנאשמת טענה כך בחקירתה במשטרה:

"ש. כמו כן בעלך מוסר כי לפני כחודש את צעקת עליו וכאשר הוא שאל אותך 'למה את מתנהגת ככה' את נשכת אותו באצבע, מה תגובתך?
ת. לא, הוא הכניס את האצבע שלו לפה שלי.
ש. למה שבן אדם יכניס את האצבע שלו לפה שלך?
ת. לא יודעת.
ש. את נשכת אותו?
ת. הוא הכניס את האצבע שלו לפה שלי ואני נשכתי אותו, לא בקטע לחתוך לו את האצבע" (ת/2, ש' 17 - 23).

לכאורה מדובר בגרסה תמוהה כשהנאשמת מודה שנשכה את בעלה, וטוענת שתחב ידו לפיה. אלא שגם גרסת המתלונן תמוהה ולקונית ורצופת סתירות, ולא נעשה כל מאמץ חקירתי לברר פרטים נוספים על נסיבות המקרה וכיצד אירע במדויק - זהו מחדל חקירתי הפועל לחובת המאשימה ולזכות הנאשמת.

בעדותה לפני מסרה הנאשמת, כי השניים היו במטבח והתווכחו, עת שטפה כלים. כשהסתובבה, תחב המתלונן ידו לפיה ובתגובה נשכה אותו הנאשמת. היא ציינה כי הופתעה מן המעשה "לא ציפיתי לזה" (עמ' 25, ש' 21 - 25). היא לא ידעה להסביר את התנהגותו של המתלונן ואף ציינה "לא רוצה להיזכר בזה" (שם, ש' 25).

יש לזכות את הנאשמת מאישום זה מהטעמים הבאים:

ראשית, המתלונן סתר עצמו ביחס לעיתוי האירוע - במשטרה מסר שהאירוע היה לפני "כחודש וחצי" ואילו לפני מסר "לפני חצי שנה"; המתלונן טען לראשונה בעדות כבושה, כי סבל מסימן באצבע, שעה שלא הייתה כל מניעה לומר את הדברים במשטרה - משכך זוהי גרסה כבושה ללא הצדק סביר; המתלונן טען שצילם את הסימן באצבע אך התמונה

נותרה בטלפון ישן. טענה זו לא עלתה בזמן אמת במשטרה, ולכן היא כבושה. מעבר לכך, היא אינה משכנעת.

שנית, גם אם מאשרת הנאשמת, כי נשכה את אצבעו של המתלונן, הרי שבנסיבות המקרה ובלהט הוויכוח והקרבה שבין השניים, אין ראיות לכך שנגרם לאצבע כל נזק, ולכן לכל היותר הייתה זו נשיכה קלה בלבד. זאת ועוד. הן גרסתה במשטרה והן גרסתה לפני מעוררת שאלות. ואולם הרושם שהתקבל מעדות הנאשמת הוא, שהיא הופתעה מהסיטואציה ולא ידעה כיצד להגיב. לכן מסתבר יותר בעיניי, כי המתלונן התנהג באופן לא סביר, והוא שגרם לתוצאה הלא מכוונת, של נשיכת אצבעו. למותר לציין, שאינני סבור שנשיכה היא פעולה לגיטימית, ומדובר באקט אלים.

נכון הוא, שהודאת הנאשמת בעצם הנשיכה מקיימת את יסודות עבירת התקיפה-סתם, ואולם בנסיבות המקרה, יש לקבל את טענת "זוטי הדברים" שהעלה הסניגור, ולזכות את הנאשמת מסעיף זה. סעיף 34ז לחוק העונשין קובע כך:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

אני סבור, שטיב המעשה מינורי, נסיבותיו נובעות מסערת הרגשות שבה היו נתונים שני הצדדים, תוצאותיו שנויות במחלוקת (ביחס לסימן באצבע שלא הוכח) והספק צריך לפעול לטובת הנאשמת בהקשר זה, ולא קיים אינטרס ציבורי אמיתי בהעמדה לדין בגין מעשה זה, נוכח התוצאה הכללית אליה הגעתי, והעובדה שבני הזוג התגרשו זה מכבר. לכן במכלול יש לקבוע כי מדובר במעשה קל-ערך שאינו מצדיק העמדה לדין.

דין באישום השלישי

באישום השלישי, מיוחסות לנאשמת עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן הזוג וכן היזק לרכוש, בכך שניפצה פמוט מפלסטיק, שרסיסים ממנו התעופפו לעינו של המתלונן.

לגבי אירוע זה אמר המתלונן כך בהודעתו:

"גם לפני חצי שנה היא התעצבנה עלי כי התווכחנו והיא תפשה כוס פלסטיק קשיח וזרקה אותו ליד הרגליים שלי וכוס התנפץ על הרצפה וחתיכות פגעו בין שלי ואני אפילו הלכתי לקופת חולים.
ש. אז יש לך מסמכים רפואיים?
ת. יש, אבל לא עלי ואני יכול להוציא את זה, חמישה ימים הייתי בחופש ועד עכשיו יש לי בעיה בעין" (נ/1, ש' 14 - 18).

בעדותו לפניי אמר המתלונן, כי "קיבל מכה בעין" כתוצאה מניפוץ הפלסטיק ורק למחרת כשהלך לעבודה "העין התנפחה" (עמ' 8, ש' 28 - 32).

אין מחלוקת שבתיעוד הרפואי שהוגש בהסכמה ת/1 נרשם: "הנ"ל נבדק ב-14/6/2019, 16/6/2019 בטר"ם ובמרפאתי בעקבות גוף זר - **סיגריה**, בעין ימין" (ההדגשה הוספה).

כשעומת המתלונן עם עניין זה הסביר, כי "כשהגעתי לשם [לרופאה] לא רציתי להאשים את אשתי בזריקת החפץ, כי תמיד רציתי לקחת את זה בקלות" ולא רצה לסבך אותה (עמ' 9, ש' 3).

בהודעתה במשטרה אישרה הנאשמת את קורות האירוע, אך ציינה כי השליכה את הפמוט לא בכיוון שלו ולא התכוונה לפגוע בו, וממילא לא ראתה אדמומיות בעינו. לדבריה, סיפר המתלונן לאחר מספר ימים כי חתיכות פגעו לו בעין (ת/2, ש' 27 - 31). היא חזרה על גרסה זו לפני (עמ' 26, ש' 29 - 30 - עמ' 27, ש' 1 - 5).

לאחר כל זאת ניתן לומר, כי בהיעדר מחלוקת לגבי עצם קורות האירוע של הוויכוח וניפוץ הפמוט, אין כל ראייה התומכת בטענה, כי רסיסי הפלסטיק פגעו בעינו של המתלונן, ובהיעדר בסיס לכך, אין כל הצדקה להעמיד לדין על שבירת פמוט מפלסטיק שערכו אינו רב (לשון המעטה ומזעור).

התיעוד הרפואי שאמור היה להיות "מזמן אמת", אינו תומך בטענת המתלונן כי החבלה בעינו נגרמה מרסיסי הפמוט שנופץ, שכן מסר גרסה אחרת למטפלו. הדבר אינו מתיישב עם גרסתו במשטרה, וההסבר לכך שרצה להגן על הנאשמת אינו סביר בעיני, בהתחשב במכלול טענותיו של המתלונן נגדה.

מעבר לכך, שני הצדדים טענו כי ילדיהם היו עדים לאירוע זה (נ/1, ש' 19 - 20) עמ' 27, ש' 7), אך הילדים לא נחקרו, והיות שלכאורה יכלו לשפוך אור על הנסיבות, אי-חקירתם מהווה מחדל חקירתי הפועל לזכות הנאשמת. בהודעת המתלונן נ/1 הוא נשאל "האם היו עדים לכל האירועים האלה" והשיב: "הילדים שלנו הרמיאס בן 12 ופווין בת 10.5..." (נ/2, ש' 19-20). בחקירה מסוג זה, המבוססת ברגיל על "מילה כנגד מילה", ישנה חשיבות לכל עדות חיצונית או ראייה אחרת בעלת אופי אובייקטיבי, שעשויה לשפוך אור על האירועים. בענייננו, ההודעה שנגבתה מהמתלונן לקונית ולא מעמיקה, והגם שהמתלונן מסר שילדיו היו עדים לאירועים, והגם שברור שאין מדובר בילדים רכים בשנים, אלא בילדים על סף הנערות שאין מניעה לגבות מהם הודעה על-פי חוק, לא נעשה מאמץ מינימלי בהקשר זה. גם אם סברו החוקרים, כי האלימות אינה ברף גבוה ואינה מצדיקה את חקירת הילדים (שאין חולק כי אינה רצויה כעניין שבשגרה), הרי שאין בכך להצדיק את המחדל שבאי-העדת הילדים, ומחדל זה פועל לחובת המאשימה.

אשר לעבירת ההיזק לרכוש - גם אם הודתה הנאשמת בשבירת הפמוט, הרי שלא מתקיים בה היסוד הנפשי של הכוונה המיוחדת "במזיד" או "בזדון", שכן הדברים נעשו בעידנא דריתחא, ואגב ויכוח - אחד מיני רבים, עם המתלונן. לחלופין ניתן להגיע לאותה תוצאה אם תאומץ טענת "זוטי דברים", כשמלכתחילה, לא היה ראוי להאשים בעבירה זו בנסיבות העניין.

לפיכך, הנאשמת מזוכית מחמת הספק גם מאישום זה.

הערה משנית מעבר לדרוש

אשר לטענה בדבר פגם בחקירה - לא מצאתי ממש בטענה. הן מהודעת הנאשמת במשטרה (ת/2) והן מהתרשומות הבלתי אמצעית מן הנאשמת, נחה דעתי כי הגם שאינה דוברת את השפה העברית כשפה אם, היא שולטת שליטה טובה בשפה העברית. לא רק זאת, אלא שמתורגמנית בית המשפט ציינה זמן קצר לאחר תחילת עדות של המתלונן, כי "הנאשמת ביקשה שלא לתרגם שכן היא מבינה מה שהעד אומר" (עמ' 8, ש' 8). הגם שהנאשמת נעזרה פעמים ספורות במתורגמנית בעת חקירתה לפני, היה זה כדי למצוא מילים מתאימות בעברית, שידעה להסביר במילים נרדפות או חלופיות. אין בכל אלה לבסס את הטענה, ולכן היא נדחית.

סוף דבר

נוכח כל האמור, מזכה את הנאשמת מכל המיוחס לה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט' ניסן תשפ"א, 22 מרץ 2021, במעמד הצדדים.